

“ԹՈՂ ՏՈՒՔԻ ՄԱՆ ՏՂՈՅԸ ՈՐ ԻՆՏԻ ԳԱՆ.” ԳՈՒԿ. ԺԸ. 16.

ՀԱՏՈՐ ԻԷ. ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ, ՕԳՈՍՏՈՍ 1, 1898 ԹԻԻ 8

Դարձեալ մեր ընթերցողներուն կը ներկայացնենք Պօղոս Առաքեալին կեանքէն դէպք մը: Թող տղաքները իրենք գտնեն Գործք Առաքելոց գրքին այն հատուածը ուր կը պատմուի այս դէպքը, և թող ցուցնեն թէ որոնք են պատկերին աջ կողմը դրանուող երեւելի անձերը և ինչ են անոնց անունները:

ԱՍՏՈՒԾՈՅ ԼՈՅՍԸ

Երբ թուաբանական խնդիր մը կը լուծէք և շիտակ ըլլալուն փտահ չէք ըլլար, փորձը կ'ընէք. այսինքն կը գումարէք կամ կը հանէք կամ կը բաժնէք ձեր առաջուան ըրած կերպէն տարբեր կերպով մը: Եթէ ձեր այս նոր կերպով գտած պատասխան

նը առաջուան գտածնուդ պէս չէ, այն ատեն կը դիտնաք թէ գումարը սխալ է, և կը սկսիք խնդիրը դարձեալ սկիզբէն լուծել: Ինչո՞ւ աշխարհիս մէջ ունէ մէկը ձեր ըրածին խառնուի, եթէ 9 և 3 գումարելով 16 ընէք, կամ 4 անգամ 8՝ 30: Եթէ այսպէս ընել ուղիք, ինչո՞ւ ուրիշները դժգոհութիւն ցուցնեն: Եթէ անձի մը պատկերը չինէք վաղելու կամ նստելու դիրքի մէջ, մէկուն հոգը չըլլար թէ ո՞ր դիրքով է. միայն թէ կան ճարտարութեամբ շինուած ըլլայ: Թիւերուն նկատմամբ ինչո՞ւ այսպէս չըլլայ:

Ո՛հ, գիտէք թէ մեծ տարբերութիւն կայ: Գծադրութեան մէջ կրնաք ձեր ուղածին պէս նկարել, բայց թիւերու նկատմամբ միայն ինքզինքնիդ գոհ ընելը բաւական չէ: Կամ պիտի հետեւիք թուաբանութեան կանոններուն զորոնք կ'օտարել ընաւ ներելի չէ, և կամ սխալ թիւեր պիտի հանէք և պիտի մլատէք նոյն իսկ ձեր շահը և կամ ուրիշներունը:

Ճիշտ այսպէս են իրերը նկատմամբ մեր կեանքերուն և Յիսուս Գրիստոսի: Անիկա մեր ամենուս Տէրը և Վարդապետն է: Ուստի եթէ զանիկա կը սիրենք, անոր հաւատարմ ըլլալ կ'ուզենք. որպէս զի ան ալ մեզ սիրէ, պարտիմք ամէն բան փորձել և նայիլ որ ոչ թէ մեր ուղածին պէս ըլլայ՝ այլ անոր ուղածին պէս: Այս ըսածս աւելի պարզեմ: Իտալիա հրաբուխներու, երկրա-

շարժներու և ուրիշ այս տեսակ բաներու երկիր մըն է, այնպէս որ դիւրին չէ շինել բարձր և նեղ և նոյն ատեն շիտակ կայնող աշտարակներ: Երկրաշարժով կամ ուրիշ պատճառաւ մը շէնքին հիմը կը խտխտի, և աշտարակը կը ծռի փիղայի ծռած աշտարակին կամ թուրինի երկու հակած աշտարակներուն նման: Ուստի շատ բնական է որ այն ճարտարապետները որ իրենց բոլոր ճիւղը թափած են իրենց գործը կատարեալ ընելու համար, պարտին զանոնք փորձել, որպէս զի ցույնեն թէ իրենց շինածը ուղիղ է: Յիւրէնցա քաղաքին մայր եկեղեցիին ճարտարապետները շատ հազուադիւս հանճարով մը փորձեցին իրենց շինած շէնքը: Այդ դեղեցիկ եկեղեցիին կեդրոնը շատ բարձր գմբէթ մը կայ, Սբ. Պօղոսի մայր եկեղեցիին գմբէթին պէս, չորս կողմը ներկուած պատուհաններով: Այս պատուհաններէն մէկուն լուսամուտին վըրայ երկաթէ պղտիկ օղակ մը կայ, և ասոր միջոցաւ ամէն տարի աշտարակին շիտակ կայնած ըլլալը կը փորձուի: Քանզի Յունիսի մէջ մասնաւոր օրուան մը մասնաւոր ժամուն արևուն ճառագայթները ճիշտ այդ օղակին մէջէն անցնելով վարը մարմարեայ յակին վրայ պղինձէ նշանի մը վրայ կ'իյնան: Քանի որ արևը այդ օրը, այդ բոլորէն հոն նոյն կէտին վրայ կը ծագի, այս կը ցուցնէ թէ շէնքը շինուած լինեցած օրը ինչպէս որ ուղիղ էր, նոյնը մնացած է: Եթէ քիչ մը մէկ կողմ ծռած ըլլար, արևու այդ երկար ճառագայթը պիտի ցուցնէր, քանզի այն ատեն ճիշտ նոյն կէտին վրայ պիտի չծագէր:

Ասոր մէջ մեր ամենուս համար մեծ դաս մը կայ: Միայն մէկ կերպ կայ որով կրնանք իմանալ թէ ինչ բան աւելի Աստուծոյ հաճելի է քան թէ մեզի, և այդ է Աստուծոյ լոյսով

փորձելը: Առանց ասոր կրնայ ըլլալ որ մէկը չիմացած՝ հիմերը շարժին կամաց կամաց մինչև որ յանկարծ մեծ շառաչունով մը կործանուին հասնի: Այսպէս պատահած է շատ այրերու, կիներու, աղաքներու և աղջիկներու: Կարելի է չար ըլլալ միտք չունէին սկիզբէն, սակայն ուրիշներ զանոնք առաջնորդեցին ան վայել բաներ ընելու: Երբեմն անոնց խիղճը զանոնք անհանգիստ ըրաւ և նեղեց, բայց անոնց ընկերները վատա-

Անոր սիրտը տրտմութեամբ պիտի լեցնէ: Հիմերը կը շարժեն, բայց իրենք լուր չունեն, քանզի իրենց կեանքերը ճէրմը լոյսովը չփորձեցին:

Ձեր կերպը աւելի լաւ, աւելի ճշմարիտ և աւելի զօրաւոր կերպը թող ըլլայ: Ո՛ր ատեն որ ձեր Սուրբ Գիրքը կարդալու, աղօթելու, կամ Յիսուսի վրայով լսելու կը վախնաք, վատահեղէք որ սխալ մը կայ: Միայն երբ կը վախաքինք որ Աստուծոյ լոյսը մեր սիրտերուն վրայ ծագէ, այն ատեն կրնանք գիտնալ թէ ուղիղ թէ սխալ կերպով կը շինենք շէնքը յաւիտեան կանթեման համար: Երբ տարակոյսի մէջ կ'ըլլաք թէ արդեօք այս բանը աղէկ է թէ դէպ, լիկ ըրէք սա հարցումը — Յիսուսի հաճելի է թէ անհաճոյ: Այն ատեն լոյսը պիտի երևնայ և ուր որ այս լոյսը կը ծագի, խիղճը անմիջապէս կ'իմացնէ թէ ո՞ր խալած ենք թէ ոչ:

Այս պատկերը կը ներկայացնէ տեսարան մը որ իրօք պատահեցաւ Չուիցերիոյ մէջ: Խոշոր արծիւ մը մանկիկ մը գողնալով իր բոյնը կը տանի լեռներուն մէջ: Մայրը մանգաղ մը առած՝ լեռնէն վեր կը մագրցի զաւակը աղատելու տկար յոյսով մը: Մեծ ուրախութեամբ կը գտնէ զայն ողջ և առողջ: Մանգաղովը արծիւը կը սպաննէ և տղան տուն կը տանի:

— 333 —

Այս պատկերը կը ներկայացնէ տեսարան մը որ իրօք պատահեցաւ Չուիցերիոյ մէջ: Խոշոր արծիւ մը մանկիկ մը գողնալով իր բոյնը կը տանի լեռներուն մէջ: Մայրը մանգաղ մը առած՝ լեռնէն վեր կը մագրցի զաւակը աղատելու տկար յոյսով մը: Մեծ ուրախութեամբ կը գտնէ զայն ողջ և առողջ: Մանգաղովը արծիւը կը սպաննէ և տղան տուն կը տանի:

— 333 —

հեցուցին զանոնք թէ վախնալու բան չկար, ուրիշներ ալ նոյնը կ'ընէին. և անոնց վրայ խնդացին անոնց վախկոտութեանը համար: Ուստի այսպէս շարունակեցին, հիմերը խախտեցան, իրենց խաղաղութիւնը և նկարագիրը կործանեցան: Այս բոլորը ինչո՞ւ համար եղաւ: Քանզի իրենց ըրածը ճէրմը լոյսովը չփորձեցին: Սուրբ Գիրքը բնաւ չբացին, աղօթք ընելու համար ծունկ չկրկնեցին, բնաւ չխորհեցան հարցնել թէ «Այս ըրածս Յիսուս Բրիստոսի հաճելի պիտի ըլլայ թէ

հեցուցին զանոնք թէ վախնալու բան չկար, ուրիշներ ալ նոյնը կ'ընէին. և անոնց վրայ խնդացին անոնց վախկոտութեանը համար: Ուստի այսպէս շարունակեցին, հիմերը խախտեցան, իրենց խաղաղութիւնը և նկարագիրը կործանեցան: Այս բոլորը ինչո՞ւ համար եղաւ: Քանզի իրենց ըրածը ճէրմը լոյսովը չփորձեցին: Սուրբ Գիրքը բնաւ չբացին, աղօթք ընելու համար ծունկ չկրկնեցին, բնաւ չխորհեցան հարցնել թէ «Այս ըրածս Յիսուս Բրիստոսի հաճելի պիտի ըլլայ թէ

ԳԵՂԵՑԻԿ ԶԱՐԴ ՄԸ

Շատ մարդիկ զարդերու համար կու տան խիստ շատ ստակ զոր պարտէին գործածել հագուստի, կամ կերակուրի, կամ գիրքերու և կամ ուրիշ պիտանի բաներու համար: Բայց կայ տեսակ մը զարդ որ ձրի է և միշտ գեղեցիկ, բնաւ չաղտոտիր և չհիւնար, պղտիկի կամ մեծի, հարուստի և աղքատի կը վայլէ: Այս զարդն է «հեզ ու հանդարտ հոգիին զարդը որ Աստուծոյ առջևը

խիստ պատուական է:” Ա. Պետ. Գ. 4: Մեր Տէրօրը համար ըստած է, «Խոնարհները փրկութիւնով պիտի փառաւորէ:” Սաղ. ճիւծ. 4: Երկրիս վրայ դէմք մը չկայ որ այս զարդին միջոցաւ չգեղեցականայ: Կան շատ դէմքեր որ գեղեցկութեան տարրերը ունին, բայց ներսը հպարտութիւնը բոյն դրած է: Ատեւութիւն, ցանկութիւն, և նախանձ իրենց նշանները կը դրնեն ունէ երեսի վրայ՝ որ եթէ այդ կերպերը չունենար՝ գեղեցիկ պիտի ըլլար: Մարդիկ շատ կը սխալին խորհելով թէ կրնան այս թերութիւնները ծածկել՝ աղամանդներ և մատնիկներ դնելով և իրենց մազերը դանդաղելով (զըվըրմազ): Այսպիսիներուն պէտք է «հեղ և հանդարտ հոգիին զարդը» հանդարտ, խաղաղ գեղեցկութիւնը որ հանգստեան մէջ եղող հոգիէ մը կը բղխի, «Աստուծոյ խաղաղութիւնը որ ամէն մաքէ վեր է:”

ԲՆԱԻ ԶՇՈՒԱՐՈՂ ՏՂԱՅ ՄԸ

Տարիներ առաջ ծեր առաջնորդ մը կը խօսէր երկու տղաքներու վրայ որ եղբայր էին և իրեն զրուհուած էին իրմէ արհեստ սորվելու համար: Խեղացի տղաքներ էին և իրենց հայրը աստղծագործին ըսաւ թէ շատ ուրախ էր որ իր զաւակները իրենց գործին մէջ յառաջ գացած էին: Ըսաւ նաեւ թէ երկուքն ալ ճիշտ նոյնչափ բան սորված էին: «Ջրմ»

ըրաւ աստղծագործը, «Իրենց ըրած գործերը իրարու կը նմանին, բայց այդ տղոցը մէջտեղ շատ տարբերութիւն կայ: Եթէ եղբարդին պէտք եղած գործիքները տաս, լաւ գործ կը տեսնէ: Բայց Սիսակ՝ եթէ պէտք եղածը չունենայ ալ, եւ Գործիքն է և Զինէ եւ Զայն չհաներ: Եթէ ամայի կղզիի մը վրայ իյնայի և տուփ մը բանալ ու դէի, գիտեմ որ օգուտ պիտի չունենար՝ եղբարդին ըսել որ բանայ առանց անոր ձեռքը մուրճ մը տալու: Բայց Սիսակ», շարունակեց մարդը մատները շաշեցնելով, «մուրճ չունենալուն համար բնաւ պիտի չշուարէր: Ունէ բան պիտի դարձնէր, ծռէր և անով այդ տուփը պիտի բանար: Կը դու-

շակեմ թէ Սիսակ կեանքին մէջ եղբարդէն առաջ պիտի անցնի:”

Այս խօսքերուն ճշմարտութիւնը հաստատուեցաւ 20 տարուան մէջ, քանզի մինչդեռ այն տղան, որ «Իր գործիքը ինք կը չինէ» հարուստ է, իր եղբայրը տակաւին հասարակ գործաւոր մըն է:

Տղաքները այս պատկերէն կրնան դաղափար մը կաղմել թէ Մովսեսի օրով ապրող եզրիպետի փառաւորութեամբ ինչ կերպարանք ունէր այդ պիտի տարօրինակ գլխանոցով մը:

ՄԵՍ ՀԱՅՐԻՆ ՏԱՆՈՒ ՄԷՋ ՕՐ ՄԸ

Ամէն տղայ կը կարծէ որ գիտէ թէ մեծ հայրին սան մէջ օր մը անցընելը ինչ կը նշանակէ, բայց Պրն. ֆիլիպպոս, Գէորգին մեծ հայրը, մեծ խոտի դաշտեր, կամ պտուղի պարտէզներ չունէր: Երբ Գէորգը առաւ շողեկառքի կայարանէն՝ կառք չնստան, այլ՝ նաւակ մը: Երբ հասան՝ ոչ թէ ազարակատունը, այլ վարտար, քանզի Պրն. ֆիլիպպոս փարոսի մը պահապանն էր՝ մազդյեղով հասան չուանէ սանդուխին՝ ծայրը ուր մեծ մայրը իրենց կը սպասէր: Բարի կիներ շատ ուրախացաւ՝ երբ Գէորգ իրեն նուիրեց փուռ մը կարմիր շահոքրամ (զարէնֆիլ),

քանզի ինք քանի մը աննշան ծաղիկի տունկեր միայն ունէր: Ծովուն աղի օդը ծաղիկի յարմար չէր դար: Սքիբ, կարմիր աչքերով և գորշ մազերով խոշոր շուն մը, որ 17 հոգի աղատած էր, ուրախութենէն Գէորգին բոլորտիքը կը ցատկաւորէր: Մեծ հայրը նաւակը ծովեզերքը կապեց եւ, պզտիկ ճամբորդին մախաղը (չանթա) վեր դրկելէն ետքը, Սքիբին շատ մը վարպետութիւններ ընել տուաւ: Ջուրին մէջ փայտեր կը նետէր և շունը չորս հատը մէկէն խածնելով դուրս կը բերէր: Երբ բոլոր-

վին թրջած ջուրէն դուրս ելաւ և փարոսին տակի ժայռերէն վեր մագլցել կը ջանար, մեծ հայրը «Թոթ վուէ» պօռաց, և Սքիբ այնչափ ուժով թօթվուեցաւ որ իրենք փարոսին ամենէն վարի յարկը փայտեայ բեմի մը վրայ կայնած ըլլալով, ջուրի կաթիլները իրենց վրայ թռան: Այդ բեմէն քիչ մը հեռուն, աւելի վարը, հոսանքէն քըշուած փայտերը շինած էին տեսակ մը տախտակամած, որուն վրայ էր Սքիբին պզտիկ տունը: Կատուի տուն մըն ալ կար շունին տանը մօտ, և Սմբատ և Սրամ անունով երկու կատու հոն կը բնակէին: Ասոնք օրը երեք անգամ ձուկով կը կերակրուէին: Աւելի վարը՝ կանանչ ժայռերուն վրայ, մոխրագոյն ուռկաններ փռուած էին: Կային նաեւ հոսանքէն քշուած փայտեր որ, եթէ այրէին, ծիածանին

գոյներով բոցեր կը հանէին, այսինքն նարնջագոյն, ծիրանի, կանաչ, կարմիր և կապոյտ: Գէորգ բոլոր սահուն ժայռերուն վրայ մագլցելով ծովու բոյսեր և փայտի կտորներ ժողովեց: Ընդարձակ ջուրը և երկինքը դիտեց և Սքիբին հետ ցատկաւոր մինչեւ ճաշի ժամանակ որ հարկաւ ձուկէ կը բաղկանար: Երբ սեղանն ստան, շարունակ կը լսէին ալիքներուն ձայնը որ վարը ժայռերուն զարնուելով կը փշրուէին: Կը լսէին նաեւ ծովու ճերմակ թռչուններուն ճիշերը: Նոյն ատենը մեծ հայրը կը պատմէր թէ ինչպէս ձմեռը սաստիկ փոթորիկ կ'ըլլար և երբեմն մէկ կամ երկու շաբաթ փարոսէն դուրս չէին

կրնար ելլել: Եթէ խոհանոցին դուռը բանային այդ փոթորիկներուն ժամանակը, ալիքները ամբողջ սենեակը կը լեցունէին: (Շարունակել)

ԱՍՏՈՒԾՈՅ ՍԻՐԵԼԻՆԵՐԸ

Եբրայեցւոյ Ժ.Ա. գլխուն 16րդ համարին մէջ Առաքեալը զարմանալի կերպով մը կը խօսի Աստուծոյ վրայ: Սաղէս կ'ըսէ, «Ուստի ամօթ չսեպեր Աստուած անոնց Աստուածը ըսուիլը, ինչու որ ինքը անոնց քաղաք մը պատրաստեց»: Աստուած ամօթ չսեպեր: Ի՞նչ համարձակութիւն այսպիսի բան մ'ըսել, ի՞նչ համարձակութիւն մինչեւ անգամ երեւակայել թէ Աստուած ըրած ըլլայ այնպիսի բան մը որուն համար ետքը ստիպուի ամենալ: Բայց այս ամենալ բառին մէջ սորվելու շատ միտմտարական դասեր կան բոլոր անոնց համար որ Տէրը կը սիրեն և անոր կը յուսան:

Եթէ իրօք ամենալու բան մը ըրած էք, ամօթ մի սեպէք ամենալը: Անամօթութիւնը լրբութիւններուն ամենէն խայտառակն է: Եթէ մեր գործած մեղքերուն համար կրնանք կարմիր, այն ատեն յոյս կայ որ ինքզինքնիս շիտկենք, բայց երբոր դադրինք ամօթէ կարմրելէ, այն ատեն գիտցէք որ շատ գէշ վիճակի մէջ եք: Միտքս կու գայ բարի ծերուկ վարժապետ մը: Ասիկա հաւաչելով կը խօսէր աներեւ, լիրբ տղու մը վրայ որ իր ամբողջ դպրոցին փորձանքը կը համարուէր և որմէ ամենքը կը վախնային: «Շատ կը մեղքընամ այդ տղան», կ'ըսէր, «որ մը ամօթը անոր դուռը դարկաւ, բայց տղան դուրս ելած էր և դէշը այն է որ ետքը մէյմին ալ չզարկաւ դուռը: Չեմ կրնար բան մը սորվեցնել անոր»: Այո, ամենէն տգէտին ուսմունքը կրնաք սորվեցնել, ամենէն ապուշը կրնաք կրթել, սակայն չէք կրնար բան մը սորվեցնել այն տղին կամ աղջկան որ ամենալը ի՞նչ է՝ չգիտեր:

Ամենալը պատուոյ զգացումն է որ մեզ կը պահպանէ, կամ երբ չի տակ ճամբէն խոտորինք, այդ զգացումը մեզ շուտով ետ կը դարձնէ: Ուրեմն ի՞նչ տարօրինակ բան է այս բառը գործածել Աստուծոյ համար: Կարելի է որ անիկա ընէ ծուռ բան մը որ իրեն ամենալ տայ: Ոչ, ամենքս ալ կը զգանք որ այս անկարելի է—և այս է որ մեզի մեծ միտմտութիւն կու տայ: Մինչեւ իսկ մեզմէ ամենէն բարիները ի՞նչ խեղճ,

սխալական, տկար արարածներ են: Սակայն միշտ մեր սրտերուն մէջ կըրնանք մեծ զօրաւոր փափաք մը ունենալ աւելի բարի և վերջապէս երկինք երթալու յարմար ըլլալու: Աստուած ի՞նչ գովով կը նայի բոլոր անոնց վրայ որ այս փափաքը ունին և հոս կ'ապրին նման պանդուխտներու որ այս աշխարհէս դէպ ի միւսը կը ճամբորդեն: Թէեւ շատ անգամ սխալինք և մեղք գործենք, եթէ այս փափաքը ունինք, անիկա կ'իմանայ և կը պատուէ և կը սիրէ մեզ: Աբրահամ ունէր իր սխալները և երբեմն մեղքի մէջ կ'իյնար: Բայց որովհետեւ այս զօրաւոր փափաքը ունէր սրտին մէջ, Աստուած ամօթ չսեպեր ինքզինքը Աբրահամին «բարեկամ» կոչելու: Յակոբ ո՞րչափ մեղքերէ մաքրուեցաւ, սակայն Աստուած ամօթ չսեպեր «Յակոբին Աստուածը» կոչուիլ: Նոյնպէս Դաւիթ «Աստուծոյ սրտին համեմատ մարդը» կը կոչուի: Այսպէս է միշտ: Երբ մենք մարդոց մեղքերը կը տեսնենք, կրնայ ըլլալ որ Աստուած կը տեսնէ անոնց չարին վրայ տարած յաղթութիւնը: Երբ մենք կը տեսնենք մէկու մը ըրած չարութիւնը միայն, կրնայ ըլլալ որ Աստուած կը տեսնէ թէ այդ մարդը ի՞նչ մեղքերու հետ կ'ուղեցաւ: Երբ մենք կը տեսնենք մէկը ինչպէս որ է, Աստուած կը տեսնէ ինչ որ պիտի ըլլայ անիկա տակաւին: Երբեմն կը դիտենք որ ծառ մը շիտակ կը մեծնայ, եւ բաւական ժամանակ ետքը կերպով մը կը ծռի, սակայն ետքը նորէն շիտակ կը մեծնայ: Նոյնպէս ալ բարի մարդիկ կրնան մեղքի մէջ իյնալ, ինչպէս որ ծառը փոթորիկէն կը ծռի: Բայց ծառին նպատակը շիտակ մեծնալ էր և մինչեւ անգամ կարելի է մէկուն սրտին մէջ, որ փորձութեան մէջ ինկած և մեղք գործած է, Աստուած կը տեսնէ իրենը ըլլալու մեծ փափաք մը, ուստի կը համբերէ: Ո՛հ, Աստուած շատ, շատ համբերող է: Երբեք մէկը երեսի վրայ չձգեր, այլ կը գլխայ, և ամօթ չսեպեր կոչուիլ Աստուածը մէկու մը, որ կ'ապաշխարէ՝ թէեւ շատ մեղաւոր եղած ըլլայ: Խիստ շատ կ'ուրախանայ, երբ մեղաւորը իրեն կու գայ բարի ըլլալու և տկարը կու գայ զօրաւոր ըլլալու համար:

Այս ամենալու փափաքը — տկարութիւններու և մեղքի մէջէն Աստուծոյ զաւակը ըլլալու և վերջապէս անոր բնակարանը երթալու փափաքը — Աստուած ինքը դրած է մեր մէջը և

ամօթ չսեպեր զայն տեսնելով, «ինչու որ ինքը անոնց քաղաք մը պատրաստեց»: Այս փափաքը դրած է մեր մէջը, որովհետեւ զանիկա գոհացնելու համար ամէն բան պատրաստած է: Երբոր ձեր հայրիկը կը քաջաբերէ ձեզ որ իրմէ փափաքով բան մը խնդրէք, անոր համար չէ՞ որ ժամանակին ձեզի պիտի տայ զայն: Ուէ բարի հայր մը ամօթ պիտի սեպէր իր զաւակին տալ անանկ յոյսեր որոնք պիտի չկրնար գոհացնել ետքը: Նոյնպէս ալ Աստուած: Բայց որովհետեւ սքանչելի և յաւիտենական բնակարան մը պատրաստած է բոլոր անոնց որ իրեն կը յուսան, ամօթ չսեպեր երբ մեր հոս ըրած պանդուխտութեանը մէջ շատ բան կը քաջենք, թերեւս շատ նեղութիւն կը կրենք և չգրկեր մեզ մեր բարձր յոյսէն որ մեզի միշտ իրեն ապաւինիլ կու տայ: Անիկա հաւատարիմ է, ուստի ամօթ չսեպեր «մեր Աստուածը» կոչուիլ:

Ի՞նչ միտմտութիւն կու տայ այս մեղի: Ուրեմն Աստուած ո՞րչափ բարեւար և երկինքը ո՞րչափ իրական է: Աստուծոյ յուսացէք, միշտ Անոր ապաւինեցէք: Երբ կը տեսնէք թէ ձեր միտքը դրած բարի գործ մը չկրցիք ընել, երբ կը տեսնէք թէ ակամայ մեղք մը գործեցիք, երբ կը տեսնէք թէ ուրիշները ձեր վրայ զրպարտութիւն կ'ընեն, տակաւին «Աստուծոյ յուսացէք»: Անիկա գիտէ և կը տեսնէ ամէն բան և շատ համբերող է: Յուսահատելու պատճառ չունի մէկը որ Աստուծոյ կը նայի:

ՅՈՒՆԻՍԻ ՀԱՆԵԼՈՒԿԻՆ ՊԱՏԱՍԽԱՆԸ
Նոյեան Տապանի Պատուհանը: Ծն. Ը. 6.
Լուծեց, Կ. Պոլիս, — Յովսէփ Պարութճեան:

ԱՇԽԱՐՀԱԳՐԱԿԱՆ ՀԱՆԵԼՈՒԿ
1. Նեղուց մը: 2. Թերակղզի մը: 3. Հրաբուխ մը: 4. Գլուխ մը: 5. Կղզի մը: 6. Գետ մը: 7. Քաղաք մը: 8. Ծոց մը:

Կէտերով ներկայացուած անարկեալ բառերուն միջին գերեզման վերէն դէպ ի վար կը կտրգացուի յաղթականի մը անունը:

ԳԱՍՊԱՐ ԹԵՐԱԶԵԱՆ

ԳԵՐԷՆՏԵՐ

Տարեկան բաժանորդագրութեան համար, կանխիկ, ամէն տեղւոյ համար	Քննարկութեան նշան
Ամբիկոյի Միտինարաց	Սրտօնատէր ձ. Բ. ԿՐԻՆ
Տնօրէն—Խմբագիր ձ. Ժ. ՀԵՐԻՔ	Յինճանճըլար Եղգուշ

ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒԳՈՂԻՄ
Ի ՏՊԱՐԱՆԻ Ա. ՅԱՊԱ ՊՅՈՍԵԱՆ